Vacanţele românilor PAG. 2

BUCOVINA Constelaţia mănăstirească PAG. 3

Scurtă descălecare în Maramureşul istoric PAG. 4

Republică şi Monarhie PAG. 5

Scrisoare deschisă adresată M.S. Regele Mihai I PAG. 7

VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul IV nr. 37 17 august - 20 septembrie 2001

8 pagini 1500 lei

EDITORIAL

REACŢIA NECESARĂ

Multă lume a început să aplece urechea la glasul sirenelor clasei politice româneşti ca Adrian Năstase, Valeriu Stoica sau Theodor Stolojan care declară fie neinteligentă, fie vetustă, fie fără obiect lupta împotriva mentalităţilor comuniste. Ni se cere să privim înainte şi nu îndărăt, «avem prea multe lucruri de făcut în prezent, să lăsăm în seama istoricilor dosarele nerezolvate ale istoriei recente». Apelul comun al Regelui Mihai, Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române şi Preşedintelui Iliescu este prezentat ca un constat de înţelegere şi unitate în promovarea interesului naţional.

A fost suficientă o banală notificare, prevăzută de recenta lege pentru restituirea imobilelor abuziv confiscate, pentru ca armonia din Apel să fie pusă sub semnul întrebării. Regele Mihai, în calitate de cetăţean român şi în conformitate cu legea, a cerut restituirea proprietăţilor sale abuziv trecute în proprietatea statului comunist, printre care şi Castelul Peleş. Autorităţile luate prin surprindere au reacţionat cu nervozitate la «îndrăzneala» Regelui de a cere aplicarea legii în ceea ce îl priveşte, iar partidul Securităţii, România Mare a calificat această cerere drept «nesimţire».

Iritarea foştilor comunişti vine din felul lor de a considera proprietatea. În buna înţelegere marxistă a lucrurilor «proprietatea este un furt» atunci când ea este creată în societatea burghezo-capitalistă şi de aici încercarea de a restitui cât mai puţin proprietarilor de drept. Aşa se explică economia cât se poate de restrictivă a legii 10/2001 iniţiată de partidul de guvernământ cu sprijinul entuziast al celuilalt partid naţional-comunist, Partidul România Mare şi încercarea de a păstra în proprietatea socialistă, acum pudic numită de stat, a cât mai multor imobile abuziv confiscate. Întrucât comunismul şi economia socialistă s-au prăbuşit în estul Europei, comuniştii reveniţi la putere au fost obligaţi în conjunctura reîntoarcerii la capitalism să privatizeze economia. Şi au făcut-o restituind proprietarilor de drept cât mai puţin şi vânzând la preţuri deseori de nimic sau pe credite nicicând rambursate, clientelei lor politice, active construite de stat sau confiscate proprietarilor de drept. Unul dintre beneficiarii acestei operaţiuni este însuşi preşedintele Iliescu care şi-a adjudecat un imobil în cartierul Primăverii la un preţ foarte modic. La peste un deceniu de privatizări făcute din averea proprietarilor de drept, ce a mai rămas li se restituie, iar pentru ceea ce a fost vândut vor primi despăgubiri cât mai mici întrucât statul nu are bani.

Lumea pe dos s-ar putea numi spectacolul pe care îl dă «opinia publică» manevrată de mass media aparţinând noilor îmbogăţiţi pe seama banului public ce formează clasa politică şi oligarhia financiară. Ei se opun restituirii proprietăţii de drept considerând-o nelegitimă şi imorală. Singura formă de proprietate legitimă şi morală, în afara proprietăţii de stat, este după ei proprietatea dobândită după 1989 indiferent de felul în care a fost dobândită, prin muncă, talent sau furt, delapidare, fals, nedreaptă luare. Deşi există o lege a controlului averilor, neabrogată, ea nu se aplică, demnitarilor, justiţia, poliţia, exponenţii puterii în general păzindu-se ca dracul de tămâie de a-şi declara vilele, societăţile comerciale, acţiunile şi maşinile de lux pe care veniturile lor licite nu le pot justifica. Corupţia este atât de mare şi generalizată încât ea nu poate fi urmărită şi încriminată de nici o structură existentă fie ea justiţie, parchet, poliţie întrucât conform principiului dominoului s-ar ajunge la scoaterea la lumină a corupţiei în chiar aceste structuri. În societatea post-comunistă aşa cum o cunoaştem acum, în care furtul, escrocheria şi ingineriile financiare sunt privite cu îngăduinţă, ca mijloace utile şi fireşti de a face avere, cinstea, cuvântul ţinut, onoarea, morala în general sunt valori compromise. Redresarea societăţii româneşti, etapă necesară pentru o creştere echilibrată a economiei şi a nivelului de trai, presupune reimpunerea valorilor tradiţionale: muncă, cinste, responsabilitate şi omenie. Ele nu pot fi impuse prin legi ci printr-o modificarea a climatului moral. Condamnarea punctuală de către o justiţie severă a faptelor reprobabile trebuie să urmeze judecăţii morale a grupului social interesat.

Cine şi-ar putea asuma responsabilitatea zdrobitoare de a curma decăderea pe toate planurile a României şi a societăţii româneşti? Este o muncă de Sisif care merge împotriva curentului populist şi socializant al vremurilor noastre. Partidele politice au dovedit că nu o pot face. Ele sunt ca şi acum peste o sută de ani, grupări de interese fără responsabilitate şi capital, ce urmăresc ajungerea la putere şi folosirea acesteia în scopuri personale şi de grup şi pe care Mihai Eminescu le numea societăţi de exploatare. Corupte prin interesul personal al membrilor lor şi prin subvenţiile şi donaţiile ce le primesc şi care le obligă, ele sunt financiar incapabile de a se reforma moral ele însele şi cu atât mai puţin întreaga societate românească. Justiţia este subordonată puterii, independenţa puterii judecătoreşti este la noi o farsă, iar inamovibilitatea magistraţilor o garanţie de stabilitate pentru judecătorii corupţi.

Puterea legislativă este expresia partidului sau coaliţiei ce guvernează, iar puterea executivă este formată de partidul de guvernământ în mod discreţionar. Singurele instituţii cu identitate proprie şi o lungă tradiţie istorică, cu cea mai mare popularitate în prezent şi care ar putea contribui la scoaterea din criza pe care o parcurgem sunt Biserica şi Armata.

Dacă Biserica nu ar putea-o face decât moral, morala creştină fiind încă puternică în conştiinţa românilor, Armata poate prelua puterea în stat pentru o perioadă limitată, deschizând o cale largă pentru reconstrucţia morală cât şi reformarea economică a ţării. Contextul internaţional nu este favorabil unei asemenea soluţii dar în deceniul şapte al ultimului secol armata turcă a creat un asemenea precedent fără să deranjeze opinia publică din ţările membre NATO din care făcea parte şi Turcia, reformând viaţa politică şi restabilind în câţiva ani o democraţie parlamentară mai sănătoasă şi mai puţin coruptă care dăinuie şi astăzi. Nici Uniunea Europeană şi nici NATO nu sunt interesate în acceptarea candidaturii unei ţări cu un grad înalt de corupţie şi cu performanţe economice care o plasează pe ultimul loc între ţările candidate. Numai prin noi înşine, prin eforturi proprii şi nu împinşi de la spate, vom reuşi să fim mai cinstiţi, mai muncitori şi mai înstăriţi decât acum. Intrarea în Europa va fi rezultatul performanţei noastre sau nu va fi de loc. Interesul nostru, al Uniunii Europene şi al NATO este ca România să adere nu ca o ţară cu grave sechele comuniste ci ca o ţară ce revine la valorile şi la standardele pe care le avea înainte de ocupaţia comunistă.

Nicolae Henegariu

VACANŢELE ROMÂNILOR

Din 1989 încoace, un potop de ispite s-a abătut asupra noastră. De unde înainte, pe vremea toarşului, eram feriţi de suferinţe, pentru că nu prea aveam la ce să ne uităm şi să poftim, acum minunăţiile capitalismului ne fac cu ochiul din toate părţile. Oriunde te uiţi, numai vitrine strălucitoare cu bunătăţi, cu haine de ultima modă, cu maşini luxoase.

Românul se uită cu luare-aminte, apoi îşi mănâncă amărâtele bucate cu gândul la muşchiuleţi şi fleici, îşi îmbracă hainele de la second hand închipuindu-şi că arată ca pantalonii de la Hugo Boss şi rochiile de la Versace, şi priveşte Dacia rablagită oftând după Volvo şi Mercedes. Tot aşa şi cu vacanţele. Peste tot, agenţiile de voiaj te îmbie cu oferte de vis. Dar puţini sunt aceia ce îşi pot permite o călătorie în străinătate fie ea şi numai în Turcia sau în Grecia. Majoritatea românilor îşi petrec concediul acasă, mai gospodărind câte ceva. Care are norocul să aibă rude la ţară, se bucură de aer curat şi eventual se mai şi bronzează ajutând la muncile câmpului.

Mulţi pun tot anul bani la ciorap, iar în concediu îşi urcă familia în Dacie, aruncă în portbagaj cortul şi traista cu mâncare şi pleacă să facă niscaiva camping sălbatic pe pajiştile patriei. Cei cu mai multă dare de mână strâng mai mult, aşa că-şi pot permite o săptămână de nebunii la mare, unde au privilegiul să stea la soare între tonele de gunoaie revărsate pe plaje, să mănânce conducându-se după principiul „cumpătarea e mama sănătăţii" şi să-şi petreacă noaptea la discotecă (dacă-l ţin balamalele) legumind o bere sau un suc. Pentru cei care au pus suficient la ciorap, am studiat câteva formule de vacanţă. Nu sunt prea scumpe (suntem realişti), dar nici la îndemâna tuturor, din păcate.

Vacanţă în Turcia

Agenţiile de voiaj fac oferte de vacanţă în toate ţările, în circuit sau sejur, pentru 7,9,14 zile, cu autocarul sau cu avionul. Formula cea mai ieftină şi mai confortabilă (nu este nevoie de viză) este sejurul în Turcia, la mare. Preţurile variază funcţie de mijlocul de transport ales şi de gradul de confort al hotelului. Un preţ convenabil pentru condiţii convenabile oscilează între 260-300 USD / persoană pentru o călătorie de nouă zile, dintre care veţi petrece trei zile pe drum (o zi şi jumătate la dus, tot atât la întors). Oferta include transportul cu autocar confortabil cu aer condiţionat; din cele nouă nopţi, una veţi dormi la un hotel de trei stele din Çannakale (pe malul strâmtorii Dardanele), şapte într-un hotel tot de trei stele (de preferinţă nu mai departe de Kuşadasi, care se află deja la o distanţă de cam 1500 km. de Bucureşti) şi puteţi găsi oferte care la întoarcere să includă o noapte într-un hotel din Istanbul şi o zi de vizitare a marelui oraş. Dacă vreţi să vă petreceţi vacanţa într-un oraş mai depărtat, e preferabil să alegeţi avionul.

Toate acestea în teorie, pentru că, dacă nu sunteţi prudenţi, puteţi plăti suma respectivă (care obiectiv nu e mare, dar pentru un român nu e mică) şi să constataţi că în practică serviciile sunt de mai proastă calitate decât cele promise.

De ce anume trebuie să ne ferim?

Atenţie! În cazul transportului, dacă agenţia care asigură acest serviciu nu este corectă şi nu pune la dispoziţia călătorilor un autocar echipat cu un sistem de aer condiţionat care să funcţioneze în parametrii normali, riscaţi să călătoriţi trei zile în condiţii de coşmar, la o temperatură de 28-30°C într-un autobuz care e mai degrabă o cutie supra încălzită şi să ajungeţi bolnavi de oboseală la destinaţie (şi la dus şi la întors). În momentul încheierii contractului asiguraţi-vă că această condiţie va fi îndeplinită şi înscrieţi-o chiar în contract, pentru că unele agenţii de transport au maşini vechi, prost întreţinute, cu sisteme de aer condiţionat defecte sau insuficiente. Ele îşi cară clienţii ca pe animale, fără să se sinchisească prea mult, bazându-se pe faptul că românul nu prea ştie ce e respectul de sine (s-a învăţat cu lipsa de respect în ultimii 50 de ani) şi nici nu prea are obiceiul să reacţioneze atunci când vede că e înşelat şi primeşte marfă sau servicii mai proaste decât a plătit. Sau poate crede că aşa trebuie să fie.

Kuşadasi – Plaja Doamnelor

La fel şi cu hotelul. În general, oferta medie, cu hotelul de trei stele, stipulează şi gradul de confort, care include obligatoriu aerul condiţionat (altfel e insuportabil de cald), frigiderul şi televizorul.

Multor români, ajunşi la hotel, li s-au atribuit camere proaste, fără întregul mobilier, fără televizor, cu aparatul de aer condiţionat defect. Crezând că acesta e nivelul de confort de trei stele, oamenii au stat întreaga perioadă în cămăruţe mizere, destinate de fapt personalului hotelului.

Moscheea Albastră

Acest lucru s-a întâmplat nu numai din cauză că în ultimul an s-au abătut asupra plajelor turceşti valuri de turişti ruşi, bulgari, sârbi, ci şi pentru că, obiectiv, condiţiile economice s-au înrăutăţit în Turcia într-o oarecare măsură, iar nivelul de conştiinciozitate al hotelierilor a scăzut în aceeaşi măsură. Dacă sunteţi victima unei astfel de păţanii nu vă lăsaţi înşelat. Refuzaţi cu hotărâre cazarea necorespunzătoare şi cereţi-vă răspicat drepturile. Nici 10% dintre turiştii români nu ştiu ce drepturi au pentru sumele pe care le-au plătit şi de aceea sunt victime sigure ale incorectitudinii hotelierilor şi transportatorilor.

Acestea fiind zise iată câteva frumuseţi pe care e bine să nu le „scăpaţi" dacă vă abateţi prin Turcia. Bineînţeles că oricine trece prin Istanbul va merge să vadă cea mai veche şi mai importantă biserică a creştinătăţii ortodoxe, Sfânta Sofia. Construită sub împăratul bizantin Justinian, între anii 532-537, biserica este acoperită cu o cupolă cu diametrul de 31m, care pare că pluteşte deasupra interiorului vast. Coloanele de marmură verde au fost aduse de la Efes - se spune că au fost luate din templul Artemisei, una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. Cele 4 minarete i-au fost adăugate după cucerirea Constantinopolului (1453) când biserica a fost transformată în moschee.

Vizavi de Sfânta Sofia se află intrarea într-unul din cele mai ciudate monumente bizantine: cea mai mare dintre vechile cisterne de apă ale oraşului, cisterna-bazilică Yerebatan Saray, construită în anul 532. Cisterna, în suprafaţă de 10.000 m² şi cu o capacitate de 80.000 m² de apă, este practic un palat subteran cu o înălţime de 8 m şi cu bolţi de cărămidă susţinute pe coloane (336 coloane dintre care două au postamente sculptate cu chipul Meduzei). În timp de război şi de asediu, cisternele erau singura modalitate de alimentare cu apă a oraşului.

Postament de coloană cu capul Meduzei în Yerebatan Saray

Catedrala Sfânta Sofia a constituit un model şi o provocare pentru arhitecţii musulmani, după cucerirea Bizanţului de către turci în 1453. Marile moschei ale Istanbulului, moscheea albastră, Suleimanye, Beyazit, Laleli, sunt o feerie de cupole, minarete şi decoraţii de faianţă de Iznik cu flori multicolore.

Palatul Topkapi, azi muzeu, expune cele mai preţioase comori ale sultanilor otomani. Comori mai puţin preţioase, la preţuri negociabile, puteţi găsi în Bazar (Kapali çarşi). Prima întrebare care vă va fi pusă de negustor va fi „Where are you from?" Dacă răspundeţi „From Romania" aveţi şanse ca târguiala să pornească de la un preţ mai mic, preţurile care se cer românilor nu se compară cu cele care se cer americanilor, germanilor sau englezilor. Nu daţi niciodată preţul cerut, tocmeala aprigă e un sport naţional în Turcia şi cel care nu se târguieşte e privit cu dispreţ.

Din localitatea în care staţi, numeroase agenţii (locale şi româneşti) organizează excursii. Atenţie, şi aici se pot negocia preţurile, mai ales cu agenţiile turceşti. Iubitorii de artă vor putea vedea oraşul roman Efes şi locul unde a trăit (şi se spune că a murit) fecioara Maria, şi siturile antice de la Troia, Pergam, Milet. O excursie ceva mai scumpă (pentru că e mai lungă) dar care merită să fie făcută, este cea de la Pamukkale, dealul unde apa a sculptat în mii de ani sclipitoare bazine albe de calcar, în care apa ia culoarea safirului.

Catedrala Sfânta Sofia

BUCOVINA Constelaţia mănăstirească

Minuni ale naturii şi comori de artă există nu numai în ţări străine, ci şi la noi acasă, în scumpa noastră ţărişoară. Dacă ar fi să ne gândim numai la Delta Dunării (de care nu avem nici un fel de grijă, de altfel), la profilul mândru al Bucegilor la Buşteni şi la Poiana Ţapului, la Peşterea Urşilor din Apuseni, la frumuseţea peisajului bucovinean şi a celui din zona de deal a Olteniei, e limpede că n-am avea de ce să-i invidiem pe alţii. Cât despre patrimoniul artistic, ai ce vedea în România, de la monumentele din Moldova şi Moldova de Nord înscrise pe lista UNESCO, la splendidele sate bucovinene cu case tradiţionale, la arhitectura bucureşteană de secol XIX, la cetăţile şi oraşele medievale fortificate din Transilvania.

Am făcut pentru cititorii noştri o mică investigaţie asupra condiţiilor în care se pot abate o săptămână prin Bucovina, dacă au posibilitatea să locuiască în condiţii ceva mai bune decât cortul personal sau canapelele maşinii.

Frumoasa regiune din nord-estul ţării este vestită pentru monumentele ei, aşa încât cele câteva sute de kilometri depărtare de Bucureşti şi de oraşele din sud nu sunt un obstacol pentru turiştii români, care vin aici cu maşinile personale, cu autocarele sau cu trenul. Mare minune că sunt atât de mulţi, pentru că în general românul nu-şi cunoaşte ţara şi nici nu-l prea interesează. Cei mai mulţi dintre noi n-au auzit niciodată de multe dintre monumentele pe care vin să le vadă turişti de la depărtări de mii de kilometri. Pentru ei, reamintim că se găseşte în librării excelenta carte DICŢIONAR ENCICLOPEDIC DE ARTĂ MEDIEVALĂ ROMÂNEASCĂ de Vasile Drăguţ, (Editura Vremea, 2000) în care pot găsi, la literele respective, prezentarea tuturor monumentelor importante din ţara noastră, inclusiv a celor ascunse până şi în cel mai mic sătuleţ. Preţul cărţii nu e exagerat (130.000 lei exemplarul cartonat) iar volumul ar trebui să se găsească în bibliotecile tuturor românilor care vor să ştie despre ţara noastră măcar atât cât ştiu francezii, germanii, englezii şi ceilalţi turişti străini care vin cu miile în România.

Pe o distanţă destul de mică, în regiunea Sucevei, sunt masate cinci dintre cele mai vestite monumente din ţara noastră, bisericile cu exteriorul pictat Voroneţ, Humor, Arbore, Suceviţa şi Moldoviţa. Într-o singură zi (sau, dacă aveţi timp, în mai multe) se poate parcurge cercul pe care sunt plasate principalele mănăstiri.

Biserica Mănăstirii Dragomirna

Pornind din Suceava, în direcţia Rădăuţi, ajungem întâi la drumul ce duce spre Dragomirna, prin Mitocul Dragomirnei.

Somptuoasa mănăstire, ctitorită între anii 1606-1609 de învăţatul mitropolit Anastasie Crimca e înconjurată cu ziduri şi turnuri masive, construite în 1627 de Miron Barnovschi. Măicuţele găzduiesc oaspeţi în încântătoarea ambianţă a mănăstirii (telefon 030-525.241).

Ieşind din nou în drumul naţional putem merge 2 km. la dreapta până în Pătrăuţi, să vedem frumoasa biserică ştefaniană. Întorşi pe drumul principal mergem către Rădăuţi (unde putem vedea în centrul oraşului biserica Bogdana, Sfântul Nicolae) unul dintre cele mai vechi monumente din Moldova, construită în secolul XIV probabil de Petru I Muşat. Din Rădăuţi trecând prin Marginea ajungem la Suceviţa, unde ne încântăm sufletele cu minunata ctitorie a Movileştilor din anii 1583-1586. Biserica, păstrând în stare foarte bună minunata podoabă pictată a exteriorului, este aşezată în mijlocul unei incinte impozante, între straturi de flori.

Biserica Mănăstirii Suceviţa

Ca să ajungem la Moldoviţa, o luăm pe drumul peste deal, printre privelişti de vis. Moldoviţa, zidită de Petru Rareş în 1532, este una dintre cele mai bine păstrate biserici cu exteriorul pictat. Maica Tatiana, înarmată cu un mic laser a cărui luminiţă roşie arată vizitatorilor scenele pictate, povesteşte cu talent şi cu plăcere istoria mănăstirii şi semnificaţia picturilor.

Biserica Mănăstirii Moldoviţa

Din Moldoviţa, drumul ne duce la Câmpulung Moldovenesc şi de aici la Gura Humorului, localitate în apropierea căreia se află mănăstirea Humor, ctitorită în 1530 de logofătul Toader Bubuiog. Interiorul şi faţadele ei sunt în întregime pictate. Nu departe de Gura Humorului (patru km.) se află cea mai frumoasă dintre bisericile pictate din Bucovina, Voroneţ, construită în 1448 de Ştefan cel Mare şi cu faţadele pictate în 1547 sub mitropolitul Grigore Roşca. Bisericile pictate din Bucovina sunt înscrise pe Lista Patrimoniului Mondial, la fel ca şi ctitoria lui Petru Rareş, Probota.

Entuziaştii care vin în Moldova de Nord au multiple posibilităţi de cazare, începând cu Suceava (Hotel Arcaşul, nerecomandabil fiind scump – 1.100.000 lei pe noapte pentru o cameră + 40.000 lei parcarea – şi neoferind condiţii de calitate; mai bun este Hotel Suceava care, pentru condiţii corecte impune un preţ mai modic – 700.000 lei pe noapte). O formulă agreabilă este locuirea la mănăstire. Pentru dormit în condiţii bune – camere curate de două paturi, baie cu apă curentă şi caldă – vă puteţi aştepta la un preţ de 300.000 lei camera pe noapte. O asemenea găzduire plăcută se poate găsi la mănăstirea Râşca (telefon 094.799654, 094.504439). La mănăstire se pot lua şi micul dejun, prânzul sau cina, pentru 50.000 lei masa.

Hanul „Suceviţa"

Cel mai plăcut şi mai convenabil se poate sta la hanul Suceviţa, aflat la distanţă de 100 m de mănăstire (rezervări la telefon 030-563.824 sau 094.815662 – domnul Mihai Hrehorciuc, şef de unitate). Hanul oferă camere mici, foarte confortabile, de o curăţenie impecabilă, cu pereţi albi ca laptele şi cu paturile învelite cu cergi albe miţoase. În fiecare cameră, într-o nişă cu arc frânt din peretele dinspre răsărit străluceşte icoana Mântuitorului. Fiecare cameră are alături baia proprie, mică dar dotată modern, cu duş cu apă caldă şi cu instalaţii noi. Restaurantul hanului, bine aprovizionat, are un personal amabil şi competent. Preţul pentru o cameră este dintre cele mai convenabile – 400.000 lei pe noapte.

Tot în Suceviţa se află mai pretenţiosul popas turistic „Bucovina", care cuprinde un hotel de 4 stele, Casa Bucovineană – 3 stele şi un camping. Restaurantul este de categoria I, dar preţurile sunt pe măsură.

Pentru cei care preferă ambianţa rustică, în fiecare sat se găsesc pensiuni clasificate, anunţate prin panouri. Ele oferă găzduire în camere de două paturi, cu baie cu apă curentă, caldă, comună la două, trei camere. Gazdele au grijă să hrănească bine oaspeţii, cu gustoasele feluri moldoveneşti tradiţionale, din produse cultivate ecologic.

Hotel – Popasul Turistic „Bucovina"

Scurtă descălecare în Maramureşul istoric

Din nordul Moldovei, prin pasul Prislop, o şosea (destul de bună) ne duce la Borşa, primul oraş din Maramureş. Deja pe drum întâlnim, chiar în pasul Prislop, un han. Ne încercăm norocul. Preţul nu e scump, dar nici serviciile nu-s grozave. În restaurantul de la parter domneşte un miros nu prea îmbietor, când cerem să vedem o cameră suntem rugaţi să aşteptăm şi, după ce ne conformăm vreo 10 minute, decidem să renunţăm: la 300.000 lei camera fără apă caldă intri la bănuieli dacă personalul are nevoie de mai mult de 10 minute ca să-ţi înfăţişeze comoara.

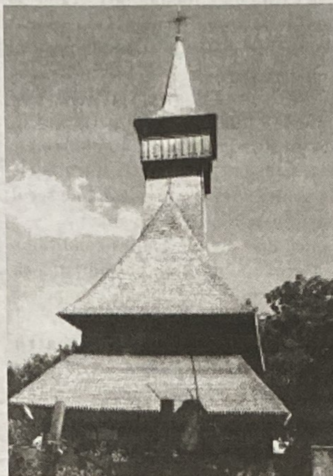

Biserica din Bogdan Vodă, lângă care se înalţă o nouă biserică, inspirată din arhitectura locului

Înainte să intrăm în Borşa vedem semnalizat pe stânga un „Complex turistic". O luăm vioi pe drum, dar vioiciunea ne trece după ce am străbătut vreo 50 m: urmează nişte hârtoape care ne cam taie cheful. Ultima porţiune de drum e foarte bună şi ne duce până în faţa hotelului „Stibina". Atmosferă sindicalistă, recepţionerul lipseşte din biroul lui, preţurile nu sunt afişate. În geam e pus un anunţ demn de Ilf şi Petrov: „Program apă caldă: Marţi orele 7–9,30; Vineri orele 7–9,30". Cum e deabia luni şi totuşi am vrea un duş, renunţăm din start şi ne ducem la hotelul alăturat, „Cerbul". Aici se schimbă calimera, clădirea e nouă, curată, cu flori la balcoane. Recepţionerul e prezent şi ne informează că ne poate da o cameră cu trei paturi la un preţ de 1.200.000 lei. Cum suntem doi şi n-avem chef să plătim degeaba al treilea pat, o pornim iar la drum. În Borşa, sărbătoare mare. Parcă toţi locuitorii au ieşit pe străzi să vadă marile grupuri de „italieni", localnici care lucrează în Italia şi vin o dată pe an, vara, să-şi arate maşinile, să-şi vadă frumoasele case pentru care au trimis bani din străinătate şi să se bucure de aerul patriei. Pe deasupra, mai sunt şi „Sărbătorile berii", aşa că aerul vibrează de manele, nările ne freamătă la damful de usturoi, iar localnicii, amabili din fire, parcă au devenit şi mai săritori. Ne arată drumul spre hotelul „Iezerul", la care nimerim strecurându-ne printre băutori bine dispuşi. Deşi curat, hotelul e în mare paragină. Instalaţiile curg prin pereţi, nici vorbă de apă caldă, dotările sunt minime, preţul corespunzător: 250.000 lei pe noapte pentru o cameră. Dar noi vrem duş cald. Mânăm mai departe. La „Perla Maramureşului", ca să ajungi la recepţie treci prin restaurant. Înghesuială mare. Camerele bune s-au terminat, o cameră fără baie nu vrem; mai şi miroase năpraznic a usturoi şi bântuie maneaua. Plecăm către zări mai bune. Le găsim la Vişeul de sus, unde soarta ne-a păstrat la hotelul din centrul oraşului o bomboană de cameră cu tot ce trebuie: apă caldă, curăţenie, instalaţii noi, televizor bun. Preţul conform confortului: 700.000 lei camera pe noapte.

A doua zi facem o descindere în Bogdan Vodă, unde, la numărul 27, găsim gazdă bună la Buşta Anuţa (rezervări la tel. 062/ 335 082). Bucuroase de oaspeţi, gazdele ne fac clătite, ne hrănesc cu lapte proaspăt muls şi cu alte bunătăţi săteşti. Pe deasupra, casa are tot confortul, apă curentă şi chiar caldă, totul ca la mama acasă.

Fapt îmbucurător, Maramureşul e plin de pensiuni clasificate (o floare sau două flori, echivalentul unei stele sau două), fiecare cu câte două, trei camere, cu baie cu apă caldă; gazdele se oferă cu plăcere să facă mâncare pentru oaspeţi.

Ieud, „Biserica din deal"

Aşa sunt Popan Ioana din Şieu, nr. 775, care are 3 camere cu baie şi oferă pensiune completă la preţul de 350.000 lei (12 USD) de persoană pe zi; dormitul e mai ieftin, 100.000 lei de persoană. Tot în Şieu, la nr. 120 (rezervări la tel. 062/ 333 056) este casa familiei Valentin Mârza, care pentru dormit cere 100.000 lei de persoană, pentru pensiune completă practică un preţ de 17 USD de persoană iar pentru demipensiune 15 USD. Preţurile sunt în general aliniate, dar există şi gazde care se mulţumesc cu o sumă mai mică, cum ar fi Mârza Gabor din Şieu 249 care, la aceleaşi condiţii practică un preţ de 10 USD de persoană pentru demipensiune.

Doamna Doreta Condrat, din Rozavlea 457, oferă demipensiune pentru 15 USD de persoană şi pensiune completă pentru 18 USD/ persoană. Sunt preţurile anunţate şi de Biroul de informaţii din Botiza. Domnul George Iurca, persoana de contact din Botiza, se laudă că oferă turiştilor păstrăvi, raci de râu, microbuz, informaţii, dar, când îl întreb cum poate beneficia turistul român de aceste minunăţii, îmi răspunde cam de sus că dumnealor se adresează mai ales turiştilor străini. Îmi arată chiar şi un pliant în franceză; dar când cer un exemplar din acest modest material publicitar, îmi spune că el costă 50 franci francezi. Când mă mir de un asemenea preţ, îmi explică vag că pliantul le aduce mii de turişti străini, ceea ce mi se pare că nu constituie o explicaţie pentru un asemenea preţ. Nu mai vorbim de capacitatea redusă de cazare a satului, care cu greu te-ar duce cu gândul la mii de turişti. Plec din Botiza cu un gust cam amar, dar mă mai consolez în Ieud, unde Vasile Chindriş (tel. 062/ 336 197, fax 062/ 336 100, www.ieud.cjb.net, e-mail chindriş-vaska@yahoo.com) cu multă amabilitate îmi oferă un pliant cu servicii şi preţuri care se înscriu în linia celor anunţate mai sus.

Camera cu decor tradiţional, din casa Anuţei Buşta din Bogdan Vodă, îşi aşteaptă oaspeţii

Perla Maramureşului este motelul „Casa Tomşa" din Rozavlea (rezervări la tel. 062/333 699, 333 155). Aici găseşti la preţul de 300.000 lei / noapte o cameră frumoasă cu duş, apă caldă, televizor. Restaurantul este convenabil.

Cine trece prin Maramureş ca să vadă bisericile de lemn, să se abată prin Sighet şi să-şi dedice câteva ore reculegerii la Memorial, dramatică amintire a suferinţelor din vremea represiunii comuniste.

Motelul „Casa Tomşa" din Rozavlea

Casa Vasile Chindriş

Casa Mârza Gobor

Casa Ioana Popan

APEL CĂTRE TOŢI ROMÂNII DIN ŢARĂ ŞI DIN LUME

Acum, la intrarea în cel de-al treilea mileniu, noi, toţi românii, fie că suntem pe pământul moşilor şi strămoşilor noştri, fie că suntem cetăţeni loiali ai altor state, avem datoria să ne gândim la destinul naţiunii române, la viitorul ei, într-o lume aflată în profundă schimbare.

Societatea românească trece prin mari transformări şi se confruntă cu numeroase greutăţi de ordin economic, social şi politic. Dificultăţilor inerente oricărei schimbări – şi mai ales uneia de amploarea şi profunzimea celei începute prin revoluţia din decembrie 1989 – li se adaugă efectele deceniilor de guvernare totalitară, care au separat România de Europa Occidentală.

Avem mai mult ca oricând nevoie de solidaritate, de muncă inteligentă şi îndârjită, de un proiect de viitor care să răspundă aspiraţiilor noastre fireşti de pace, prosperitate şi dezvoltare.

Cu toate greutăţile trecutului şi ale prezentului, graţie unor oameni care şi-au păstrat şi apărat idealurile, Românii nu şi-au pierdut credinţa în Dumnezeu, identitatea naţională şi cultura, ataşamentul faţă de valori precum democraţia, libertatea, toleranţa, respectul demnităţii umane. Românii pot fi mândri de valorile lor naţionale, de tradiţiile şi de obiceiurile lor, de umanismul lor, de apartenenţa la creştinătatea ortodoxă. Aceasta este zestrea pe care o aduc ei în proiectul Europei Unite, o zestre bogată şi originală.

Viaţa generaţiilor noastre, a semnatarilor acestui Apel, nu a fost una uşoară. Am văzut multă durere şi multă suferinţă, am văzut visuri prăbuşite dar şi speranţe împlinite. Am văzut cum din trupul României Mari, înfăptuită prin jertfa de sânge a părinţilor şi bunicilor noştri, au fost rupte teritorii. Am suferit alături de cei care au suferit din cauza totalitarismelor.

Nu vrem ca românii, oriunde s-ar afla ei, să mai sufere precum au făcut-o cei din generaţiile trecute. Avem multe de făcut pentru a ne împlini această dorinţă.

Pentru săracii şi pentru copiii României, fiecare din poziţia sa şi după puterile sale, am hotărât să ne unim eforturile în acţiuni conjugate în favoarea celor nevoiaşi. Vă chemăm pe toţi să vă alăturaţi acestui efort. Să arătăm lumii că nouă ne pasă de copiii orfani şi de bătrânii singuri. Să demonstrăm solidaritate şi ataşament faţă de valorile general umane. Doar aşa vom reuşi să ne atingem idealul împărtăşit de toţi românii – de integrare europeană şi euro-atlantică.

Diferenţele de idei şi disputele politice rămân esenţa oricărei democraţii. Românii din interiorul ţării şi cei din lumea întreagă nu au numai dreptul, dar trebuie să fie încurajaţi să analizeze cât mai profund posibil viitorul naţiunii noastre, compoziţia guvernelor şi alegerea politicienilor noştri. Totuşi, aceste dezbateri trebuie să fie călăuzite de interesele noastre istorice. În viitorul apropiat România se va afla în faţa unor evenimente majore. Fără progres economic nu vom realiza integrarea ca membru deplin în Uniunea Europeană; fără sprijinul dumneavoastră, cererea României de integrare în NATO nu ar avea acelaşi ecou. Împlinirea acestor două deziderate ne priveşte pe noi toţi, şi se aşează deasupra oricăror calcule politice sau personale.

Vom dedica toate eforturile noastre pentru împlinirea acestor ţeluri. Şi aşa cum ţările din regiunea noastră au reuşit să fructifice creativitatea diasporei lor pentru binele naţiunilor lor, facem apel la toţi românii să ne ajute pentru a reuşi în marile încercări care ne stau în faţă.

Procesul început în secolul al XIX-lea, prin mişcarea de renaştere naţională, trebuie să se împlinească în secolul nostru, astfel încât românii să devină parteneri egali în familia europeană a naţiunilor.

Ca semn al acestei voinţe comune, dorim să contribuim practic la împlinirea câtorva mari proiecte de asistenţă socială şi de marcare a identităţii noastre creştin-ortodoxe. Un prim proiect pe care dorim să-l sprijinim, şi în folosul căruia îi chemăm pe toţi românii cu posibilităţi să ni se alăture, este schimbarea în bine a vieţii copiilor României, inclusiv prin adopţii ca alternativă la orfelinate, şi a bătrânilor, tot mai lipsiţi de posibilităţi. Ne gândim, de asemenea, să sprijinim ctitoriile româneşti de peste hotare, lăcaşuri de închinare în limba noastră şi mărturii ale credinţei neamului românesc, cum ar fi Aşezămintele de la Ierusalim şi Ierihon. Astfel, ne facem datoria de oameni cu credinţă în Dumnezeu şi în valorile creştine şi lăsăm un semn al trecerii noastre prin lume.

Aceasta este o datorie nu numai faţă de strămoşii noştri, care au luptat şi au murit pentru independenţa noastră, ci şi faţă de generaţiile viitoare, care trebuie să aibă garanţia că niciodată nu vor mai îndura ceea ce generaţiile anterioare au îndurat.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Regele Mihai I — *Prea Fericitul TEOCTIST, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române* — *Ion Iliescu, Preşedintele României*

REPUBLICĂ ŞI MONARHIE

La 11 iunie 2001 a fost dat publicităţii Apelul către toţi românii din ţară şi din lume, semnat de reprezentanţii a trei instituţii importante ale ţării noastre, instituţia monarhică, Biserica Ortodoxă Română şi instituţia prezidenţială. Publicăm în facsimil ultima parte a apelului din care lipseşte o semnătură, aceea a Majestăţii Sale Regele Mihai I. Din informaţiile pe care le avem rezultă că în redactarea textului nu s-a ţinut seama de modificările şi adăugirile propuse de Rege, dar că, pus în faţa faptului împlinit, Majestatea Sa a acceptat documentul.

Data publicării Apelului are o semnificaţie ironică: se împlinesc 53 de ani de la «naţionalizarea principalelor mijloace de producţie», acţiune a partidului unuia dintre semnatari, care izgonise instituţia monarhică din ţară şi pregătea măsuri represive împotriva Bisericii Ortodoxe Române.

În Apel nu se face referire la perioada de 45 de ani de dominaţie violentă a totalitarismului comunist. Se vorbeşte în Apel de totalitarisme, punând pe acelaşi plan regimurile autoritare dintre 1938-1944 şi singurul regim totalitar pe care l-a cunoscut ţara, regimul comunist. În cei 45 de ani de comunism, Biserica îngenuncheată a plătit cu 10.000 de preoţi arestaţi, sute din ei ucişi şi cu numeroase biserici dărâmate sau strămutate, cu zeci de mănăstiri şi schituri desfiinţate. Un «modus vivendi» cu statul totalitar. Acum Biserica nu are cum să ierte, întrucât iertarea nu poate veni decât după spovedanie, iar comuniştii reprezentaţi de semnatarul Ion Iliescu nu şi-au recunoscut niciodată păcatele, dar îşi poate pune semnătura pe un «proiect» de ajutorare a copiilor şi bătrânilor şi de sprijinire a ctitoriilor româneşti din străinătate. Este recunoaşterea dimensiunii naţionale a Bisericii Ortodoxe Române şi alinierea comuniştilor reciclaţi la proiectul ei social în favoarea copiilor şi bătrânilor precum şi la cel de susţinere a aşezămintelor bisericeşti din străinătate. Documentul atestă importanţa instituţională a Bisericii Ortodoxe Române şi ţine cont de încrederea exprimată de 90% din naţiune (din populaţie, dacă vrem) aşa cum indică sondajele de opinie din ultimul deceniu.

În privinţa relaţiilor dintre regimul actual, care este continuarea «democratică» a comunismului în România, şi monarhie, acestea nu pot fi decât de respingere şi contrarietate. Şi aceasta în ciuda invitării preşedintelui Iliescu la Versoix, a invitaţiei adresate Regelui de a participa la comemorarea Voievodului Mihai Viteazul de la Academie.

Compatibilitatea între monarhie şi republica socialistă nu există. Una o exclude pe cealaltă. Oricâte bune intenţii ar exista de o parte şi de alta, numai interesul conjunctural şi de scurtă durată al celor două părţi poate explica sigiliul monarhic şi semnătura republicană pe acelaşi document. Şi aceasta pentru simplul motiv că înţelegerea binelui naţional este diferită în monarhia tradiţională şi în republica socialist-comunistă. Diferenţele între cele două moduri de gândire sunt de neconciliat. În economie, prima susţine proprietatea privată şi libera iniţiativă, a doua, proprietatea de stat şi controlul economiei; în plan social una susţine solidaritatea naţională, cealaltă interesul sau chiar lupta de clasă; în plan moral prima promovează morala creştină şi simţul datoriei către ţară, cealaltă egoismul individual sau colectiv, morala viţelului de aur şi drepturile omului rău înţelese. Un element de contradicţie a şi apărut: regimul a refuzat să discute cu Regele problema proprietăţilor regale (problemă rezolvată în Bulgaria şi Serbia) silindu-l pe Majestatea Sa să şi le revendice în baza legii, ca orice cetăţean. Apelul este o înţelegere contradictorie, promisiunea de a se suporta reciproc. Asemenea înţelegeri contra naturii în politică au existat în toate timpurile, avem la îndemână exemple din secolul care tocmai s-a încheiat şi de la noi: pactul de neagresiune electorală pe care l-au semnat, printre alţii, Mişcarea Legionară şi Partidul Evreiesc în 1937, înţelegerea între Partidul Comunist Român şi Mişcarea Legionară, făcută în decembrie 1945 de către Ana Pauker şi Nicolae Pătraşcu. La prima vedere Apelul îl avantajează pe Ion Iliescu şi dezavantajează monarhia. Dacă considerăm avantajele părţilor din cele două exemple sus-arătate la momentul respectiv şi după trecerea unui timp de desluşire, vom vedea că rezultatele scontate de fiecare din părţi au fost infirmate, în mod diferit, de istorie. Tot astfel evenimentele viitoare ne vor arăta în favoarea cui a curs timpul. Un lucru este însă cert, competiţia între monarhia constituţională şi republica socialistă şi post-socialistă iese de sub zodia duşmăniei neîmpăcate. Acesta este câştigul părţilor semnatare ale Apelului dar şi al poporului român.

NH

Aceasta este o datorie nu numai faţă de strămoşii noştri, care au luptat şi au murit pentru independenţa noastră, ci şi faţă de generaţiile viitoare, care trebuie să aibă garanţia că niciodată nu vor mai îndura ceea ce generaţiile anterioare au îndurat.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Regele Mihai I — Prea Fericitul TEOCTIST, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române — Ion Iliescu, Preşedintele României

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ MAJESTĂŢII SALE REGELE MIHAI I

Bucureşti 10 Mai 2001

Sire,

Atât în anii exilului cât şi după instalarea sa în Ţară, UMRL a considerat întotdeauna că Majestatea Voastră – ca reprezentant incontestabil al ordinii constituţionale răsturnate de comunişti – este şeful legitim al statului român. Îndrăznim să amintim Maiestăţii Voastre că, după o lungă absenţă a Regelui de la manifestările românilor din Exil, UMRL-ul l-a readus din nou între ei, la 14 iunie 1986. La 2 ianuarie 1990, reprezentanţii UMRL au fost primiţi în audienţă de Majestatea Voastră pentru a examina situaţia creată în Ţară de răsturnarea lui Ceauşescu, şi a-l ruga pe Rege să nu-şi rişte viaţa mergând la Bucureşti înainte de sedimentarea faptelor. În iulie 1992, când a fost vorba de montajul pentru care dl Iliescu l-a folosit pe dl. Câmpeanu, spre a o convinge pe Majestatea Voastră să accepte oferta de a candida la alegeri, am fost la Geneva pentru a dejuca această diversiune securistă. Ne-am dovedit în mod activ devotamentul faţă de Coroană, angajându-ne sau luând atitudine de fiecare dată când circumstanţele au cerut-o: procesul intentat de dl. Paul Lambrino, chestiunea tablourilor, semicentenarul actului de la 23 August 1944, etc. În ciuda spulberării iluziilor, o dată cu „mineriada" din iunie 1990 – care ne-a lipsit şi de mijloace materiale – şi cu toate decepţiile suferite de la propria noastră tabără[1], noi nu renunţăm la obiectivele noastre: redobândirea suveranităţii statale, restaurarea democraţiei, readucerea tuturor românilor în sânul aceluiaşi stat şi reîntregirea teritorială. Angajamentul UMRL faţă de Monarhie este irevocabil, între altele pentru că vede în ea o expresie a civilizaţiei creştine şi un mijloc de integrare europeană.

Am ales data Sărbătorii Naţionale a României pentru a adresa Majestăţii Voastre acest memoriu din cauza deosebitei gravităţi a problemei pe care vrem s-o abordăm şi am început cu amintirea statelor noastre de serviciu pentru a arăta îndrituirea noastră de a aborda asemenea subiecte. Credem că faptele pe care Românii le comemorează la 10 Mai constituie cele mai potrivite repere pentru a aprecia la justa lor valoare cele pe care dorim să le aducem la cunoştinţa Majestăţii Voastre.

*
**

Obiectul acestui memoriu este acceptarea invitaţiei făcute Maiestăţii Voastre de dl. Ion Iliescu, de a vizita Galeria de Artă din Palatul Regal şi de a lua parte, „cu familiile", la o masă oferită de d-sa.

Răspunsul Majestăţii Voastre la prima invitaţie a d-lui Ion Iliescu a descumpănit o bună parte a celor mai constanţi şi lucizi dintre partizanii şi adepţii Monarhiei. Acceptarea celei de a doua a stârnit de-a dreptul îngrijorare, de data aceasta în cercul mult mai larg al tuturor românilor care se simt legaţi de Coroană şi cred în Regele lor.

Aşa cum a subliniat şi presa[2], brusca modificare a atitudinii d-lui Iliescu a stârnit la Versoix reacţii ce denotă o apreciere cât de se poate de irealistă a situaţiei politice din Ţară şi comportă mari pericole, atât pentru poziţia personală a Majestăţii Voastre şi a Familiei Regale, cât şi pentru Cauza Monarhiei.

Deosebirea dintre poziţia pe care o reprezintă Regele şi aceea pe care o reprezintă dl. Iliescu, nu poate fi redusă la noţiunea de „diferenţe", folosită în răspunsul prin care Majestatea Voastră declina invitaţia de a participa la 24 martie la redeschiderea Galeriei de Artă din Palatul Regal, pentru a arăta disponibilitatea la dialog „spre binele întregii noastre Naţiuni" şi dorinţa de a colabora când este vorba de „interesele Ţării noastre".

Astăzi continuă să stea faţă-n faţă două Românii ireconciliabile.

Una autentică, rod al secolelor de luptă pentru dreptul la fiinţă al unui neam care-şi apără glia şi credinţa, continuu ameninţate de barbaria asiatică, şi o dată cu ele Creştinătatea – adică civilizaţia europeană. Această Românie este întruchipată de Rezistenţa Anticomunistă cu Regele în frunte. **Cealaltă este o impostură.** După 30 Decembrie 1947 la noi nu a mai existat nici ţară, nici stat, nici naţiune. Spaţiul carpato-ponto-danubian a fost un teritoriu ocupat de o putere străină, locuit de o populaţie supusă la distrugerea identităţii naţionale de către o administraţie colonială deghizată în forme statale. În sistemul totalitar, statutul de satelit corespunde rangului de posesie colonială; statul totalitar nu este entitate de drept public, ci aparatul administrativ-represiv privat al intereselor particulare constituite în partid unic. Spre deosebire de Rusia, în România Partidul comunist nu a fost decât armata de ocupaţie a unei puteri străine, pe care Gheorghiu-Dej a costumat-o în haine civile şi Ceauşescu în straie populare. Naţionalismul de parodie al acestuia nu a fost decât masca sub care s-a desfăşurat ultima şi cea mai dramatică fază a destructurării factorilor determinanţi ai identităţii naţionale: desfiinţarea ţăranului ca depozitar al culturii populare şi distrugerea satului ca loc de păstrare a tradiţiei pe care se întemeiază valorile comunitare şi solidarităţile spontane. Această etapă a genocidului comunist – ruperea legăturii cu pământul şi depersonalizarea românilor – pregătea reducerea la numitorul comun al omului fără identitate – *homo-sovieticus* – gata de contopirea în magma informă a statului universal preconizat de marxişti.

Cele două Românii sunt antinomice – deci se exclud; între ele nu poate exista dialog decât dacă una din ele încetează de a fi ceea ce este – sau de a mai reprezenta ceea ce reprezintă –, recte dacă renunţă la determinanţii propriei identităţi sau îi pierde. Regele reprezintă ordinea democratică, suveranitatea statală, conştiinţa naţională şi continuitatea istorică – pe care le întruchipează personal de când a devenit şeful rezistenţei împotriva dominaţiei sovietice şi a regimului comunist. Bolşevicul incorigibil[3] **Ion Iliescu nu are nimica în comun cu Ţara noastră şi cu Naţiunea română.** El reprezintă puterea străină al cărei mandatar este (îi datoreşte ieşirea sa din anonimat, formaţia şi întreaga sa carieră politică – inclusiv poziţia pe care-o ocupă astăzi), şi interesele oligarhiei coloniale sovietice care vrea să definitiveze poziţiile hegemonice pe care le ocupă în stat şi în societate, obţinând recunoaşterea lor de către tabăra Regelui şi comunitatea statelor democratice.

„Compromisului istoric" pe care dl. Iliescu îl propăvăduieşte în numele „reconcilierii" se întemeiază pe argumentul „realismului politic", care la comunişti – o ştim de 70 ani – înseamnă „acceptarea realităţilor existente". Cu alte cuvinte, este vorba de a se resemna cu acceptarea situaţiilor create prin punerea în faţa faptului împlinit. Or, nimic din tot ceea ce este sub voinţa omului nu este definitiv. Cât priveşte reconcilierea, aceasta, dacă este sinceră, presupune căinţa şi reparaţii prealabile.

*
**

Acceptarea compromisului este pregătită, cu paşi mărunţi şi abili, de multă vreme. Graţie infiltrării în anturajul Familiei Regale a unei serii de „prieteni", de „sfetnici" de „colaboratori" şi „curteni", al căror discurs este menit să inducă analize de natură să-l înstrăineze treptat pe Suveran de propria lui Cauză.

În timpul campaniei electorale din 1996, un comisar sovietic la deromânizarea culturii, oportun strămutat înaintea prăbuşirii lui Ceauşescu în Germania, unde complicii săi stângişti i-au găsit o catedră universitară, a publicat o serie de articole într-o gazetă[4] care este instrumentul de conservare a hegemoniei ideologice a *establishment*-ului intelectual comunist, pentru a susţine pe unul din candidaţii Moscovei. Consideraţiile acestui iniţiat în tainele stăpânilor conţin un paragraf semnificativ: „Este cert că şi comuniştii vor astăzi democraţie, dar cu condiţia ca ei să fie la putere. De asemenea, este sigur că şi ei vor economie de piaţă; cu condiţia însă, ca ei să fie patronii. În fine, este sigur că, dacă vor vedea că românii vor cu orice preţ monarhia, li-l vor aduce pe Rege, dar nu cu sfetnicii care i-au fost credincioşi în anii Exilului, ci cu Iliescu drept principal consilier[5].

Înainte chiar ca în Familia Regală să intre un membru al nomenclaturii comuniste[6], consultarea sau frecventarea unor „experţi" care provin din oligarhia colonială sovietică, sub motivul competenţei lor profesionale, contribuia deja la falsificarea imaginii reale. Nu negăm pregătirea acestor persoane[7] care, provenind din rândul fruntaşilor comunismului, cunosc desigur mai bine decât sovietologii occidentali universul despre care vorbesc sau scriu[8]. Dar tot evident este faptul că nu pot privi fenomenele decât din unghiul oferit vederii lor de poziţia pe care ei o ocupau în sistem. Or, această poziţie este aceea a duşmanilor democraţiei şi a persecutorilor de democraţi, deci şi a adversarilor Monarhiei. Aceste persoane au părinţi, rude şi prieteni în România, care şi astăzi stau în case luate cu forţa de taţii sau fraţii lor, de la cei pe care i-au trimis în lagărele de exterminare şi de muncă silnică. Ele sunt solidare cu cei care se tem de schimbare, deoarece aceasta ar însemna pierderea situaţiilor dobândite prin crimă şi furt, şi tragerea la răspundere consecutivă restabilirii adevărului despre ultimii 50 de ani[9]. De aceea, toate sfaturile acestor consilieri merg în sensul „realismului politic" dorit de dl. Iliescu care, chiar dacă nu este prietenul lor, reprezintă interesele cu care ei sunt în mod indisociabil solidari[10].

*
**

Modificarea atitudinii d-lui Iliescu şi a celor care reprezintă regimul politic instaurat de neo-comunişti în 1990 nu corespunde câtuşi de puţin adoptării unei noi poziţii faţă de Monarhie, în particular, şi faţă de tot ceea ce reprezintă România

Continuare în pagina 7

Urmare din pagina 6

dinaintea sovietizării, în genere. Însăşi substituirea adjectivului posesiv „**al**", din numele Familiei Regale, prin prepoziţia de loc „**de**", dovedeşte acest lucru. Greşit atribuită inculturii sau snobismului, această înlocuire face parte din tehnicile psihologice de manipulare a opiniei publice şi serveşte la ruperea legăturii dintre Dinastie şi Ţară în percepţia românilor.

Invitaţia d-lui Ion Iliescu urmăreşte două obiective precise, foarte clar delimitate.

Primul, de ordin tactic, este de a reface graţie cauţiunii aduse de Rege reputaţia actualei puteri – grav compromisă de prestaţiile ei dinainte de 1996 şi de trecutul totalitar al persoanelor care-o reprezintă. Aspirând la onorabilitatea pe care o conferă admiterea în clubul democratic, fără de care nici o putere nu este astăzi legitimă, dl. Iliescu ştie că, şi pentru români, şi pentru cancelariile Occidentale, simbolul recunoscut al democraţiei este Regele Mihai I. De aceea, ex-comuniştii la putere vor să-l rupă în propriul lor folos pe Suveran de forţele care au luptat pentru eliberarea Ţării de sub jugul sovietic şi pentru restaurarea democraţiei în România. După ce-au dezorganizat partidele istorice prin diversiune şi infiltrare, vor să capteze bunăvoinţa regală spre a dobândi legitimitatea pe care au constatat în ultimii zece ani ca n-o pot obţine altfel.

Al doilea obiectiv urmărit de actuala putere este de natură strategică şi constă în eliminarea definitivă a adversarului prin anularea platformei sale politice şi compromiterea deţinătorului necontestat al legitimităţii democratice. Adversarul real al comuniştilor sunt forţele vii care reprezintă în continuare democraţia după anexarea partidelor istorice la propria lor tabără[11].

Argumentul dirimant al forţelor democratice este lipsa de legitimitate a regimului politic instaurat în 1990-91, prin diversiune şi lovituri de forţă. Platforma politică a forţelor democratice se confundă cu cea a Rezistenţei Anticomuniste, pentru care Regele este factorul de referinţă al sistemului democratic din România, aşa cum am amintit deja. Acceptând invitaţia oficială a d-lui Iliescu – făcută în calitatea acestuia de şef al statului, nu ca simplu particular – Regele României *comite un act de recunoaştere implicită* a regimului contestat de forţele democratice. Recunoaştere *de facto*, pentru moment, pe care soluţionarea contenciosului patrimonial în curs o va transforma, prin manevre dilatorii şi alunecări procedurale succesive[12], în recunoaşterea *de jure* ce va condiţiona *in fine* restituirea efectivă a bunurilor a căror retrocedare a fost cerută de Rege. Prin urmare, pentru actuala putere, simpla acceptare a invitaţiei d-lui Iliescu trebuie să dovedească opiniei publice şi observatorilor străini care „monitorizează" România, că poziţia politică bazată pe respingerea *de plano* a regimului impus de neocomunişti a încetat să existe, deoarece însuşi reprezentantul calificat al acestei poziţii a părăsit-o. Conform aceluiaşi raţionament, Regele se compromite singur în ochii propriilor săi partizani, abandonându-i.

La compromiterea sa în ochii întregii opinii publice veghează dl. Adrian Năstase, prin declaraţii în care insinuează că adoptarea unei atitudini binevoitoare faţă de actuala putere este legată de restituirea unor proprietăţi.

Obiectivele punctuale ale vizitei pe care Majestatea Voastră a acceptat s-o facă în România au şi ele rostul lor, bine gândit de strategii d-lui Iliescu. Galeria de Artă este situată în clădirea din centrul capitalei care constituie, în ochii tuturor românilor deopotrivă, simbolul Monarhiei şi al României Mari, care se confundă cu continuitatea statului şi ordinea democratică dinaintea sovietizării Ţării. Chiar dacă Regele nu a luat parte la ceremonia de inaugurare prin care republica, o creaţie a Armatei roşii, dă o altă destinaţie Palatului Regal – reşedinţa oficială a monarhului şi locul în care-şi exercită funcţia –, schimbând astfel semnificaţia acestui edificiu public, faptul de a vizita Galeria de Artă, împreună cu dl. Iliescu sau într-un cadru oficial, la iniţiativa acestuia, constituie un act de recunoaştere a legitimităţii celor care au decis această schimbare, care urmăreşte înlăturarea regalităţii, şi a tot ceea ce reprezintă ea, din vizualul şi imaginarul romanilor. Aşa s-a procedat şi cu Parlamentul din Dealul Mitropoliei, afectat Sfântului Sinod pentru a se şterge, o dată cu amintirea locului în care s-a format şi a funcţionat democraţia în România modernă, *însăşi memoria democraţiei, despre care neocomuniştii insinuează că n-a existat realmente până la ei.* Alterarea percepţiei operând asupra gândirii, astfel se schimbă conştiinţa popoarelor şi identitatea lor!

Programul vizitei pe care Majestatea Voastră a acceptat s-o facă în Ţară cuprinde şi o masă dată de dl. Iliescu, tot în calitate de şef al statului, pe care invitatul şi invitantul o vor lua împreună „cu familiile". Locul acestei întâlniri va fi, desigur, Palatul Cotroceni, un alt simbol al regalităţii pe care puterea vrea să-l şteargă din mintea românilor, tot cu acordul tacit al celui mai autorizat reprezentant al ideii monarhice.

Sensul acestei recepţii este mai adânc – deci mai grav în privinţa pericolelor pe care consecinţele sale le comportă pentru cauza indisociabilă a României democratice şi a Monarhiei – decât al vizitei făcute, cu dl. Iliescu sau la invitaţia acestuia, la Galeria de Artă din „fostul Palat Regal". Intr-adevăr, această masă, „cu familiile", la Cotroceni, are valoarea unei recunoaşteri, de data aceasta *en bonne et due forme*, a continuităţii ordinii politice iscate din lovitura de stat de la 30 Decembrie 1947 – întruchipată de forma republicană a statului şi de mandatarul actual al puterii străine care i-a impus atunci României statutul de colonie – recunoaştere acordată de însuşi reprezentantul ordinii constituţionale înlăturate de Armata roşie şi al suveranităţii naţionale uzurpate de agenţii Moscovei. Cu alte cuvinte, prezenţa Suveranului României în reşedinţa Sa de drept, ca oaspete al succesorului celor care l-au spoliat cu forţa de prerogativele atribuite lui printr-un act ce oglindeşte voinţa liber exprimată a poporului român – Constituţia –, *echivalează cu renunţarea de bună voie şi definitivă la tron*, având caracterul de *confirmare nesilită a abdicării smulse cu forţa în 1947*, care, astfel, devine irevocabilă, anulând efectele retractării din Martie 1948, de la Londra.

*
* *

Absenţa descendenţei masculine, ridicând *dubii asupra continuităţii dinastice*, poate genera în sânul Familiei Regale scepticism cu privire la posibilitatea de a îndeplini misiunea constituţională ce decurge din actul prin care Hohenzollernii au intrat în Istoria României. De aici până la sentimentul de resemnare care poate duce la acceptarea compromisului oferit de oligarhia colonială sovietică în numele „realismului politic" – soluţie recomandată, poate, de sfetnicii ce invocă avantajele de ordin material ale propunerii făcute de putere – nu este decât un pas. Considerentele de ordin familial pot veni, în aceste circumstanţe, în conflict cu obligaţiile faţă de Ţară şi de Neam, contractate de Rege o dată cu jurământul depus la suirea pe tron.

Dacă în sfâşierea inerentă necesităţii de a alege între termenii acestei dureroase dileme, primatul nu i-ar reveni României, ar fi totodată mai demn faţă de contemporani şi mai onorant în ochii istoriei Neamului nostru – glorios ilustrată de înaintaşii Regelui – ca ieşirea actualei familii domnitoare din viaţa statului român să se facă făţiş, printr-o declaraţie explicită care să dea un caracter responsabil acestui act. Aşa încât compromisul ales să nu ştirbească ideea de monarhie, să nu greveze viitorul instituţiei monarhice, să nu-i lezeze prestigiul multicentenar – la care au contribuit, alături de Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, şi bunicul şi străbunicul Regelui – şi să nu dăuneze românilor care militează mai departe pentru monarhie, în care continuă să vadă un factor consubstanţial al statului lor şi garantul continuităţii naţionale.

De aceea, dacă aceasta ar fi soluţia aleasă de Majestatea Voastră, ar fi leal ca Ea să-i invite pe reprezentanţii Cauzei monarhice pentru a le da libertatea de a se adresa altei familii domnitoare, în vederea aducerii unei noi dinastii la tronul României.

*
* *

Încheiem, **Sire**, cu speranţa că nu este prea târziu ca amintirea pildei lui Constantin Brâncoveanu – care s-a jertfit pentru c-a înţeles felul în care atitudinea Monarhului determină conştiinţa naţională şi participă la continuitatea statului – să-I aducă Majestăţii Voastre tăria de a rezista presiunilor la care este supusă, pentru a respinge, fie şi în ultimul moment, compromisul oferit *de cel mai cumplit dintre duşmanii cu care neamul nostru a avut de a face în cursul ultimilor două mii de ani.*

Rămânem aceiaşi credincioşi servitori ai Coroanei şi ai Majestăţii Voastre prea plecaţi,

Ion Varlam
Secretar general

[1] UMRL este fondatoarea Forumului Democratic Anti-totalitar, care şi-a schimbat apoi numele în Convenţia Democratică Română.

[2] Cea din străinătate, cea din Ţară căzând într-un conformism total şi plat după alegerile din Noiembrie 2000.

[3] Caracterul visceral al înclinaţiilor sale bolşevice a fost din nou, în mai multe rânduri, dovedit de „scăpări" cum ar fi aceea privitoare la proprietate, despre care a declarat că „este un moft".

[4] Săptămânalul „22"

[5] Text citat din memorie, dar cu păstrarea integrală a semnificaţiei.

[6] De provincie, dar din proximitatea d-lui Iliescu, fostul Gauleiter bolşevic al Iaşilor.

[7] Domnii Vladimir Socor, Vladimir Tismăneanu, Jonathan Eyal...

[8] Deşi reputaţia unora din ei se întemeiază pe falsa notorietate pe care o conferă publicitatea, mai mult decât pe calitatea reală a prestaţiilor lor.

[9] Nürembergul comunismului nu poate fi indefinit amânat.

[10] Solidaritate în care poate fi antrenată şi Principesa Margareta, eventual şantajabilă cu trecutul familiei Dudă (Cf. *Principiul Tismăneanu*).

[11] Lucru realizat cu concursul şi sub mandatul d-lui Emil Constantinescu.

[12] Cale procedurală folosită şi de Mircea şi Paul Lambrino, pentru a-şi modifica starea civilă şi a fi puşi pe acelaşi plan cu membrii Familiei Regale în materie succesorală (şi respectiva confuzie între dreptul civil şi cel dinastic).

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **În sfârşit acasă!** În Bucureştii iubiţi, la căldura noastră sufocantă, la străzile noastre pline de gunoaie, la concetăţenii noştri dragi care ne înghiontesc în mare grabă pe stradă! • Ce e mai plăcut atunci când pleci trei săptămâni din Capitală, e grămada de evenimente care de care mai trăsnite, mai haioase, mai demente care te întâmpină la venire.

• **Paregzamplu**, aflăm că în lipsa noastră, iubitul nostru preşedinte, integrând învăţămintele precedentelor sale prestaţii prezidenţiale precum şi semnalele de avertisment venite de la autorităţile europene, şi-a luat inima în dinţi şi, arborând cel mai larg surâs din dotare, şi-a invitat duşmanul ancestral, pe M.S. Regele Mihai I, la sindrofia pe care Academia a declanşat-o întru amintirea lui Mihai Viteazul. • Ocazie cu care Excelenţa Sa Iliescu l-a tratat pe Mihai I de Majestate (uitând cu desăvârşire de momentele nu prea îndepărtate când îl trata de cetăţean indezirabil). • Contând probabil pe ideea că Regele se va lăsa înduplecat de măruntele concesii pe care le reprezintă tratamentul decent acordat persoanei sale şi retrocedarea Săvârşinului şi a două case din Bucureşti, regimul nostru drag şi ales de majoritatea poporului a căzut pe spate de uimire când Majestatea Sa a îndrăznit să solicite retrocedarea altor câtorva proprietăţi regale. • Reacţia acră a Guvernului era de aşteptat, dar mult mai nostimă e reacţia populaţiei. • Nedezminţind abrutizarea care urmează celor 50 de ani de îndobitocire comunistă, majoritatea populaţiei, ca un singur om, înfierează iniţiativa Regelui. • Nea Caisă, care ar sări cu toporul dacă ar îndrăzni cineva să-i ia un cui moştenit de la bunicul, din gospodărie, e extrem de indignat că Regele ar vrea să i se dea înapoi palatul construit de bunicul lui din banii personali. • Babele istericoase, care şi-au „băgat" economiile la FNI în speranţa că o putere misterioasă o să li-i înzecească şi care hăulesc acum pe străzi cerând să le satisfacem noi, din bugetul statului, pofta de bani nemunciţi, condamnă cu hotărâre dorinţa Majestăţii Sale de a-şi recupera bunurile familiei. • Mare nenorocire lipsa de obraz şi de minte, atunci când acest defect devine caracteristica atâtor oameni. • Cea mai nostimă justificare mi s-a părut cea a unui cetăţean din Sinaia, care, cu seninătate, a afirmat: „Să-i fie ruşine. Peleşul nu e al Regelui, e al nostru". • Subînţelegând bineînţeles că Peleşul e al dumnealui. • Păi sigur, doar l-a construit bunicul dumnealui, nu bunicul Regelui.

• **Istericale mari şi prin ziare**, unde articole foarte îngrijorate dau de înţeles că o să urmeze un fel de război civil din cauza foştilor proprietari care revendică proprietăţile în lungul şi latul patriei, un ziar afirmând chiar că suprafaţa revendicărilor va fi dintr-o graniţă în alta a ţării. • Altul urlă că se cer înapoi toţi Cotrocenii, tot Primăverii, ce mai, nu o să mai rămână piatră de piatră de războiul retrocedărilor. • Dacă stai să te uiţi care dintre ziare fac scandal mai mare pe chestiunea retrocedărilor, o să constaţi că, în mod ciudat, sunt tocmai cele care au ca proprietari securişti îmbogăţiţi sau bogătaşi de carton, ale căror averi considerabile au origini misterioase şi probabil greu de mărturisit. • Mare minune ca, între posesiunile dumnealor, să nu se afle diverse bunuri cum ar fi fabrici, terenuri, clădiri ce aparţin de fapt păgubiţilor care şi le revendică acum, ameninţând să ştirbească substanţial averile adunate prin hoţie şi fraudă.

• **Alt scandal suculent**, cu episoade comice, este cel de la ţărănişti. • Dacă ar mai trăi nenea Iancu, mamă, ce material de inspiraţie ar găsi în aventurile fostului mare partid, actualmente mare circ! • Nemulţumit de felul dezastruos în care şi-a gestionat capitalul de încredere populară de care a beneficiat la începutul guvernării din 1996, PNŢCD oferă acum spectacolul jalnic al încăierărilor de mahala, ca nişte şacali care se bat pe câteva oase rămase din substanţialul prânz din care s-au înfruptat timp de patru ani. • După ce că ne-au înşelat aşteptările, după ce că n-au făcut nimic din reformele pentru care au fost aleşi şi pe care au promis cu mari bătăi în piept că or să le înfăptuiască, după ce că s-au făcut de râs ca ultimele mazete politice, jucând cum le-a cântat Petre Roman şi dând dovadă că n-au nici cea mai modestă coloană vertebrală, ţărăniştii se arată acum cu totul lipsiţi de demnitate, certându-se ca ţaţele şi ajungând chiar la comice încăierări, mai rău ca ţiganii. • Nu le-a ajuns domnilor din conducerea PNŢCD că s-au tratat unii pe alţii în particular de „hoţ" şi „gras", când au ajuns în faţa camerelor de luat vederi şi-au cam dat drumul la gură, campionul fenomenului fiind simpaticul Vasile Lupu care, în chip neaoş, le-o zice în faţă (camerelor) adversarilor: ba îl face pe domnul Ciorbea „trăsnit de paranoia puterii", ba îl face pe domnul Dudu Ionescu „mincinos", ba, foarte colorat, zice că ANCD a fost o mireasă care şi-a făcut schimbare de sex. • Domnii din teritorii sunt şi mai apucaţi, îşi fură unii altora ştampilele, se încaieră şi se umplu de sânge reciproc, îşi schimbă yalele de la uşile birourilor, se caftesc ca chiorii. • Rămâne să-şi mai arate fundul gol unii altora. • Ceea ce n-ar fi exclus să se întâmple cu ocazia congreselor pe care le pregătesc de zor facţiunile adverse.

• **Altă distracţie cu iz politic**: infractorul şef al Văii Jiului, „luceafărul huilei" – mai bine cunoscut ca „omul cu bâta", Miron Cozma presează tare asupra vechiului său prieten Ion Iliescu să facă ce-o şti şi să-i dea drumul de la pârnaie, că a aşteptat destul să vină la putere vechii lui complici şi ar fi momentul ca aceştia să-şi aducă aminte de serviciile pe care cu onor le-a făcut ciomăgind bucureştenii anticomunişti recalcitranţi. • Sensibilul personaj care-şi arborează cu perseverenţă chica romantic-slinoasă a făcut deja ceva valuri cu idila lui cu o demoazelă cu biografie bogată, care se remarcă mai ales prin ciudăţenia unor buze bine umflate cu silicon, buze ce rostesc versuri dulcege scrise în onoarea ei de ciomăgaşul „poet", în orele lui de odihnă de la răcoare. • Idila cu juna toridă, survenită după divorţul „luceafărului" de nevasta ancestrală, cu care avea şi copii, îl cam costă pe liderul sindicalist procente din simpatia minerilor, mai conservatori la capitolul viaţă de familie. • Cozma este asistat de Antonie Iorgovan, a cărui carieră discutabilă include şi redactarea puţin onorantei Constituţii în vigoare acum. • Graţierea lui e cerută cu gălăgie mare şi de alţi dinozauri comunişti de marcă, între care cei mai guralivi sunt veşnicii Vadim şi Adrian Păunescu, ca între poeţi, de! • Până una alta, preşedintele Iliescu, care s-a mai prăjit şi altădată cu Cozma, dă din colţ în colţ şi aruncă pisica moartă pe unde apucă, gândindu-se probabil că nu e mare lucru ca, o dată pus în libertate, ortacul şef s-o pornească din nou cu bâta asupra Bucureştilor, cu cereri mari de avantaje speciale pentru el şi colegii lui. • Şi cum acum la Palatul Victoria nu mai sunt Petre Roman sau niscaiva ţărănişti, ci cogeamite guvernul PSD fost PDSR fost FSN (fiul şi nepotul lui PCR), adică „ai noştri", Iliescu se mai gândeşte.

• **Altă halima!** După un demaraj fulgerător, cu anchete clamate în toate ziarele şi televizoarele, care vizau averile poliţiştilor proprietari de vile ca în Las Vegas, Ministerul de Interne o lasă moale de tot, dovedind că vechea zicală „corb la corb nu-şi scoate ochii" e încă în funcţie. • Deunăzi a fost făcut public raportul Grupului de Control al Ministerului de Interne cu privire la verificarea unor sesizări venite „din partea mass-media", legate de prosperitatea ciudată a colonelului Pop Teodor Puşcaş, şeful Poliţiei clujene. • N-o să vă vină să credeţi! • Ca şi în cazul altor capi ai poliţiei de pe întreg cuprinsul ţării, proprietari de palate, de automobile de lux şi de alte semne exterioare ale unei bogăţii greu de justificat pentru un bugetar, şi în cazul domnului Puşcaş s-a „dovedit" că domnia sa a dobândit bunurile în discuţie în mod cu totul legal, din salariul de poliţist, din salariul doamnei Puşcaş, din economiile făcute în timpul „tovarăşului", din vânzarea unui apartament pe care îl avea în Târgu Mureş, **din ajutoare băneşti şi produse alimentare(!?)**, din împrumuturi de la banca Dacia Felix (săraca bancă Dacia Felix!) şi din daruri de la un prieten din străinătate. • Din aceste mizilicuri, harnicul ofiţer a încropit în câţiva anişori o vilă de-ţi stă ceasul, cu o suprafaţă locuibilă de aproape 250 mp, un apartament cumpărat în 1996 cu modesta sumă de paişpe milioane jumate (!?) şi-şi permite să se plimbe într-un Opel Vectra pe care zice că l-a cumpărat în Austria cu sumuliţa de 14.500DM. • Aferim! • Fie domnul Puşcaş e un gospodar de excepţie, care strânge ca o albină, e econom ca un scoţian şi ştie să-şi fructifice banii ca Bill Gates, fie prietenul binefăcător din străinătate i-a trimis un fluviu de bani. • Altfel nu se explică.

• **Din când în când** totuşi, câte un poliţist corupt o mai ia peste cap, dar cu condiţia să o facă de tot de oaie. • A fost nevoie ca la Eforie lt. col. Nicuşor Mocanu, şeful poliţiei din această staţiune, să-şi facă de cap ca pe moşia lui tat-su, pentru ca până la urmă să i se înfunde. • IGP anunţă că Mocanu va fi deferit Parchetului Militar pentru fapte care cad sub incidenţa Codului Penal. • Dumnealui avea obiceiul bun să nu înregistreze reclamaţii pentru fapte cu autori necunoscuţi – ceea ce-l scutea de bătăi de cap, vezi bine. • Când era vorba de hoţii, era nemilos cu găinarii, în timp ce hoţii mari furau nestingheriţi în jurul lui. • Asta explică misterul castelului-bloc pe care lt. col. Mocanu şi l-a construit în Eforie, evaluat la începutul anului trecut la aproape un miliard de lei. • În căderea sa, Mocanu i-a tras după el şi pe câţiva ofiţeri din formaţiunile judiciare şi economico-financiare, fără colaborarea cărora, desigur, faptele n-ar fi putut ajunge atât de departe şi blocul atât de înalt.

• **Mare-i grădina lui Dumnezeu!** • Moldovenii, mari susţinători ai partidului de guvernământ, îşi arată recunoştinţa pentru idolii lor în moduri cel puţin caraghioase: nu le ajunge că şi-au împestriţat gardurile cu pozele aleşilor, mai nou au botezat şi un pod cu numele de „Hrebenciuc". • Când ştii câte s-au publicat prin ziare despre domnul acesta, singurul lucru pe care-l mai poţi simţi este o adâncă mirare.

• **După cumplita tragedie de la Vulcan** ies încet, încet la iveală şi cauzele. • Sunt mai ale economiile care se fac în dauna protecţiei muncii, pentru a se astupa gura minerilor cu câştiguri suplimentare din banii de protecţie şi politizarea excesivă a „schemei": cadrele Inspecţiei muncii, inspectorul de stat şef şi majoritatea şefilor de inspectorate teritoriale nu sunt specialişti, ci au fost numiţi pe criteriul apartenenţei la PSD fost PDSR. • Accidentele continuă: în ziua de 13 august, un miner a murit strivit de o stâncă desprinsă din tavanul abatajului la mina Moldova Nouă.

Telegrafist

Editor: **Editura Vremea**, înregistrată la Registrul Comerţului sub nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
Directorul publicaţiei: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenţi externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Şerban Manu (Paris)
Secretariat: **Anda Simian**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579

Abonamente se pot face la Oficiile poştale.
Catalog RODIPET Nr. 2273
Abonamente externe anuale:
- Pentru Europa 12 USD
- În afara Europei 24 USD
Cecurile pot fi trimise direct Editurii sau la B.C.R. Filiala Sector 1 Bucureşti în contul: 2511.1-1516.9 USD